

Fisken serverades med duchesse, räkor, sparris och vitvinssås. Det var gott och han lät sig väl smaka.

Svaret på frågan vem det var som skrev under namnet Shakespeare var han inte ensam om att söka. Förmodligen, tänkte han, skulle inte en livstid räcka till för att läsa igenom alla de sidor som har skrivits om den gåtfulle författaren. Och hyllan fylldes ständigt på med nya praktverk. Men ändå, den avgörande pusselbiten fattades alltid. Gäckande, undanglidande; personen var en skugga som rörde sig mer än fyra sekel bort. Inte lätt att sätta fingret på den.

Men det hade inte alltid varit så. Det fanns en tid i hans liv, en intensiv men också lustfylld period, när beslutsvägarna var korta, när tanken skar som en kniv genom en mogen frukt, när svaren och sammanhangen var enkla och därmed tydliga, ja när det till och med var möjligt att ha en bestämd uppfattning i en fråga av det här slaget.

Han tyckte sig höra en repris i sin sista seminariegrupp, en röst från sin ungdom. Då

han och hans vapendragare Thore Lindén häcklade etablissemang och deras, som de tyckte, kompakta motstånd mot nya idéer och synsätt. Såg man inte, eller ville man inte se, det orimliga i att handsmakarens son, Will från Stratford skrev som Shakespeare?

Han log stillsamt vid minnet. Numera var det inte alls självklart att avfärda Will. Ingenting var enkelt längre. Vad det vad åren gav en som tack? Ett grånat hår och ständigt mer att ta hänsyn till? Istället för en GPS med tydlig vägbeskrivning, fick man i present en så pass komplicerad värld att orientera sig i, att det för det mesta var osäkert var man befann sig. Livets skörd var inte klarhet utan en älta, där mer än nog av varianter och möjligheter, tyckanden och tolkningar blandades. En sak var han dock säker på: det var som det skulle vara.

Ville man reda soppan kunde man alltid ta till Ockhams rakkniv. Det vill säga, sälla bort alla mer eller mindre fantastiska förklaringar till ett fenomen, och sedan överväga den

minst krångliga. Det var hur som helst så han resonerade numer.

Han erinrade sig hur han och Lindén höll låda. De hade beklagat, men det gick dessvärre inte att lägga fram ett enda ovedersägligt bevis på att de hade fel. De hade inte hittat ett enda brev, avtal eller *någoting* från Wills hand. "Var finns alla hans anteckningar?" kunde de orera. "Om han nu var författare; sådana gödslar normalt med skisser och annat kladd. Brann de upp? Ligger de i ett bortglömt källararkiv i ett slott eller en koja och ruttnar? Eller, mer troligt", konspirerade de illmarigt, "förstördes de av någon? På samma sätt, och kanske samtidigt, som man förstörde alla personliga handlingar som tillhörde", deras favorit på den tiden, "den 17:e earlen av Oxford, Edward de Vere?"

Han väcktes ur sina tankar av att en stol skrapade en bit bort. Förfärad upptäckte han att han hade hållit ett par tomma ögon på kvinnan vid fönsterbordet. Hon rörde oroligt på sig, sa något till sitt sällskap och log.

Han slog ner blicken. Alldeles säkert var han opassande igen. Bäst att skärpa sig. Han koncentrerade sig på maten och vinet.

Omsvängningen i hans tankemönster hade kommit när han var mitt i livet. Han mindes det så väl.

Det var vår, varmt och kvavt. Lindén och han grälade och Lindén körde ut honom. Och han var fortfarande förbluffad över att deras dispyt den gången inte hade något att göra med vare sig Shakespeare eller författarfrågan. Det gällde något helt annat. Det handlade om känslor han hade för en kvinna. Kärlek, obesvarad till råga på allt, vilket han hade missat. Och om han i flera månader kunde livnära ett fantasifoster; vad mer inbillade han sig?

När han kom hem den kvällen gick han igenom ett brev han hade skrivit till radion. Man hade några dagar tidigare sänt ett program om Shakespeare, utifrån lärobokens gamla vanliga, i hans tycke då helt galna, utgångspunkter.